

Слово пароха о. Івана на свято Воскресіння ГНІХ

*«Воскрес Ісус із гробу як провістив
подав нам життя вічне і милість велику!»
(Стихира Утрени недільної)*

Хтось із мудрих у свій час видав такий афоризм: «Життя можна прожити так, немов би все було чудом, або і так, якби нічого в ньому не було чудом». Чудо...! Щоб бути свідком чуда, треба бути відкритим на всіх і на все, треба себе немовби настроїти на факт, що хтось або щось можуть мене здивувати, захопити, відслонити незнані горизонти... Чудуватись може тільки розумна істота, також і

та, яка має серце відкрите і чутливе. Християнський мислитель Блейз

Паскаль писав: « В світі немає більшого чуда від Ісуса Христа, а в Ісусі Христі немає нічого дивнішого, ніж його жертва». Із тих слів виникає, що насправді тільки Бог може дивувати. Найбільшим чудом є Воскресіння Христа Ісуса, яке і є плодом його жертви, його любові і посвяти ради нас – християн. Чудовість тієї надісторичної події в тому, що Ісус увійшов і нас увів в світ свого Отця, в світ незнищимої краси і гармонії, в світ добра і миру, якого ніхто не вкраде і не порушить. Це означає, що Воскресіння Богочоловіка не є поверненням його Душі в Тіло, але піднесення його тіла до висот надприродного і нетлінного світу й життя. Ось чудо і предмет нашої віри, радісної віри, бо якщо Христос не Воскрес, тоді для чого жити, терпіти і вмирати? Чудо в тому, що є зміст, логіка, краса, благо, надія і відкриті рамена Бога Отця, який у рік свого Милосердя прагне, щоб ми у Воскресінні Його Сина вірою побачили любов милосердну, даруючу життя вічне. Амінь.

Великий Піст у нашій парафії

Під час Великого Посту ми можемо спостерігати, як з року в рік затверджується звичай провадження Хресних Доріг різними парафіяльними спільнотами.

Коріння появи Хресних Доріг сягають XIV століття. Тоді вже майже неможливо стало подорожувати до Святої Землі, сучасного Ізраїлю, і виникли цілі копії Єрусалиму. З часом така побожність трансформувалася у досить конкретну Хресну Дорогу, інакше кажучи, останні драматичні події, що відбувалися з Ісусом Христом перед Його Воскресінням. Довший час тривання Хресної Дороги не було чітко визначене, «стоянь» могло бути від 7 і до 30. Тільки святий францисканець Леонард з Портомауріціо встановив її на 14 «стоянь», як ми і маємо сьогодні.

Хресна Дорога так глибоко увійшла до свідомості греко-католиків, що коли наша Церква вийшла з підпілля, ця побожність стала однією з найважливіших протягом Великого Посту. Наступним відкриттям Хресної Дороги стала її відправа вулицями великих міст, що є правдивою демонстрацією віри.

В нашій парафії за час Великого Посту Хресну Дорогу провадили майже всі парафіяльні групи, починаючи від Вівтарної Дружини і закінчуючи Матерями в Молитві. Очевидно, що хтось спішить, хвилюючись, хтось може невиразно прочитати текст. Однак такий спосіб, коли парафіяни беруть безпосередню участь у провадженні молитви, стає цінним досвідом як для тих, що

провадять спільну молитву, так і цікавим для всіх парафіян, бо кожного разу, приходячи на Хресну Дорогу, почують щось нове, від нових провідників. Здається, найбільш зворушливою була Хресна Дорога, яку провадили сестри Архібратства Матері Божої Неустанної Помочі. Вона була присвячена темі абортів, що залишається актуальною в нашій країні. Молитви, які провадилися від імені дитини, котру мають убити, здається, нікого не залишили байдужим. Гарне музичне виконання під час Хресної Дороги продемонстрували хористи молодіжного хору під керівництвом п. Павла Гавриляка. Кульмінацією відправи Хресних Доріг став похід вулицями нашої парафії у Страсну Середу, в якому традиційно бере участь понад тисяча вірних.

Особливістю цього року є те, що він проголошений Роком Ювілейним, Роком Божого Милосердя. В нашій парафії великопісні реколекції провадив о. Василь Баглей, місіонер Божого Милосердя. Вірні щиро дякували за його науки в останній день

реколекцій в свято Благовіщення.

Освячення Хресної Дороги

Вже від початку служіння францисканців у Гаях Шевченківських у отця Івана Пехоти, пароха парафії Успіння Пресвятої Богородиці в Гаях, виник задум поєднати церкву та монастир стаціями Хресної Дороги. З часом цей задум став більш реальний і в 2005 році до Лісництва було

скероване прохання щодо облаштування Хресної Дороги у вже існуючих просіках так, щоб вона також охоплювала джерело, яке б'є на краю лісу. Хресна Дорога мала бути розміщена на землі Лісництва, тодішнє керівництво якого цей задум підтримало. Однак ця ідея досить довго залишалася тільки в планах, аж доки наш парафіянин **п. Володимир Дручок** не взяв ініціативу у свої руки. За власні кошти виготовив чотирнадцять металевих

хрестів та до кожного замовив образ на граніті з відповідним моментом Хресної Дороги. Лісництво також допомогло в облаштуванні стацій саджанцями і чищенням території, парафіяни сплели на кожен стацію вінки з живих квітів. Загалом протяжність Хресної Дороги 2,5 кілометри.

Урочисте освячення відбулося 27 березня 2016 р. на завершення великопосних реколекцій, які провадив о. Василь Баглей, місіонер Божого Милосердя. Головним святителем був о. Іван Пехота разом з о. Володимиром Гуменним, парохом православної парафії у Гаях, о. Егідієм Мрозеком та о. Ігорем Ракочієм, що належить до III Чину св. Франциска. Присутніми були також багато гостей та багато парафіян церкви св. Петра.

Милосердний Господь благословив цей день гарною погодою, нехай благословить і всіх жителів села за їх ревність у прославі доброго Бога. Щира вдячність всіх парафіян належить також **п. Олегу Данилевичу, п. Оресту Ходаню, п. Павлу Качуряку п. Надії Козацькій** та всім працівникам Лісництва. **П. Галина Слободян** була координатором всіх сторін задіяних у цій добрій справі. Хресна Дорога принесе всім молільникам велике

Боже благословення і з часом стане гарними пам'ятником віри усіх парафіян.

З життя наших спільнот...

У Золочівській парафії, при якій служать францисканці, відбулася візитація владики Венедикта, який заохотив їх до служіння у Львові. У праці з молоддю та відвідуванні лікарні відзначилися брати

Еміліян Семенишин та **Вікентій Полак**. Вони також підготували інсценізовану Хресну Дорогу. У 4 Неділю

Великого Посту відбулася Хресна Дорога вулицями міста, в якій брали участь майже всі брати з цієї спільноти. На наступну неділю братів відвідав молодіжний хор з церкви св. Петра м. Тернополя під керівництвом Павла Гавриляка і відправили оздоблену гарним співом Хресну Дорогу. Великопосні реколекції для парафіян виголосив відомий реколектант о. Едвард Кава, провідник францисканців конвентуальних в Україні.

О. Божидар Цвіренько, натомість, став зіркою кулінарії у Золочеві, взявши участь у тематичній передачі на місцевому телебаченні.

У Хусті в 2 Неділю Великого Посту відбулася Хресна Дорога вулицями міста, в якій брали участь і наші брати.

О. Юліан Юськів виголошував реколекції в селах навколо Хуста, **о. Патрик Сояк** виголосив реколекції у римо-католицькій спільноті в Хусті. Нашій спільноті Владика Мілан передав у тимчасове служіння церкву в селі Копашнево. Найчастіше служить там **о. Борис Олейнік** разом з дияконом **Міланом Виговським**.

В Ужгороді ще на свято Стрітіння у монастирі наших братів відбулася зустріч богопосвячених осіб Мукачівської єпархії. Очоловав її сам владика **Мілан Шашік**. Під час Великого Посту

брати голосили реколекції та покаянні науки. Особливою популярністю серед братів користується о. **Лонгін Колочек**, його харизма притягує сотні вірних з різних куточків України. Він є також екзорцистом Мукачівської єпархії. О. Лонгін також голосив реколекції для наших парафіян в Ужгороді, в яких брали участь всі парафіяльні спільноти, навіть діти, які проводили свою Хресну Дорогу.

О. Юстиніан Городечний у монастирі сестер францисканок в селі Драганівка провадив реколекції для дівчат, які

шукають своє покликання. В них брали участь 30 дівчат з Польщі, Чернівців, Тернополя та інших міст.

Окрім того, о. Юстиніан виголосив реколекції для Тернопільських семінаристів. Реколекції провадили також

о. Егідій Мрозек та **о. Теодор Мота**.

Будова харитативного будинку біля нашої церкви потрохи завершується, майже зведено стіни. В мережі інтернет з'явилися якісь злосливі статті щодо «будови церкви біля церкви», однак, здається, тут більше йдеться про пошуки якоїсь згіршуючої сенсації, аніж висвітлення правди.

О. Пантелеймон у Святій Землі змінив місце перебування: з монастиря у Хайфі перенесено його до монастиря в Яффі. Він продовжує служіння для двох греко-католицьких спільнот в Ізраїлі. У 4 неділю Великого Посту разом з вірними відправили Хресну Дорогу в Єрусалимі.

Коротко про новини з життя Церкви

26 лютого у Римі на 95 році життя помер о. Іван Музичка, відомий вчений-історик, багатолітній співпрацівник патріарха Йосипа Сліпого.

5 березня Постійний Синод УГКЦ був прийнятий папою Франциском, мав засвідчити єдність нашої Церкви з Апостольським Престолом на перекір всім спробам псевдособору 1946 р., 70 річниця якого сповнюється.

Боротьба українців за власне майбутнє постійно наштовхується на забобонну віру в конечність авторитарного вождя. Цей досвід переможного протистояння Євангелії любові насильницькій ідеології імперії зла – щедрий дар УГКЦ сучасному українському суспільству - заявив Архієпископ Ігор Ісиченко на конференції «Сила віри супроти насилля влади: Греко-католики Центрально-Східної Європи в умовах переслідувань тоталітарних режимів після II світової війни», що відбулася 17 березня в Національному університеті ім. Т. Шевченка.

Вийшов друком перший номер журналу «Капелан», який знайомить з працею капеланів на фронті і в тилу. Він є ініціативою департаменту Патріаршої курії УГКЦ при силових структурах України.

Душпастирі покликані допомогти людям зцілитися від корупції – йдеться у Посланні Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства УГКЦ від 6 квітня.

У Заздрості у центрі Йосипа Сліпого відбудеться вже друга благодійна літня школа англійської мови, яку організовує товариство «Свята Софія» США.

84-річний син львівського равина Курт Левін домагається беатифікації митрополита Андрея Шептицького. Це один з вже небагатьох свідків, який досвідчив духовної величі нашого святителя. Курт Левін є відомим фінансистом та економістом у США, Європі та Японії. Вже перекладено його книгу спогадів: «Мандрівка крізь ілюзії».

6 березня Святійший Отець Франциск скерував Послання до Блаженнішого Святослава, в якому висловив свою солідарність з усім, що переживає в останні роки Українська Церква: «Наша відвага і наша радість у Господі».

Визначено дату проголошення святою Матір Терезу з Калькутти. Ця подія відбудеться 4 вересня цього року. Також оголошено час візиту Святійшого Отця до Польщі – він проходить з 27 до 31 липня цього року.

9 квітня Апостольський Нунцій Клаудіо Гуджеротті відвідав окупований Донецьк, де зустрівся з католицькою спільнотою.

16 квітня папа Франциск прибуде на о. Лесбос, де разом з патріархом Константинопольським та головою Елладської Церкви зустрінуться з біженцями, які прямують до Європи.

Сестри катехетки Св. Анни розпочали служіння ув'язненим жінкам українкам в Римі.

Видавництво Свічадо видало книгу «Як виховати дитину? Поради Митрополита Андрея Шептицького».

Історична зустріч: наслідки та сподівання

Всі ми були щонайменше здивовані зустріччю у Гавані папи Франциска та патріарха Московського Кіріла. Однак різноманітність думок і поглядів тих, що коментували цю подію, насправді вражала своєю кількістю й емоційністю. Документ, підписаний у Гавані, був настільки критикований, що важко згадати щось подібне. Ватикан та його дипломатію звинувачували в найтяжчих гріхах. Навіть сам блаженніший Святослав, здається, досить емоційно прокоментував цю зустріч, хоча його в цій ситуації легко зрозуміти.

Після того, як лементування вже вляглося, можемо подивитися на цю подію в іншому світлі. Перед усім зауважмо, хто з ким зустрічався. Голова Вселенської Церкви зустрічався з головою, як не крути, але Церкви помісної, тобто обмеженої певною територією. Звідси виникають і мотиви цієї зустрічі. У першому випадку – це благородна спроба пошуку єдності. В другому – маємо

справу, і це не секрет, з Церквою, яка стала підпорою режиму. Тому і мета цієї зустрічі для неї – хоч якимось чином залишитися на арені міжнародної політики. Чого ж слід очікувати від цієї зустрічі і документу, який був підписаний? Для Ватикану це певне зрушення у безнадійних спробах від часів II Ватиканського Собору віднайти хоч якесь порозуміння з найбільшою православною Церквою. Натомість у другому випадку, здається, слід згадати про відому цитату Бісмарка. На перший погляд може здаватися, що ця зустріч принесла серед християн України тільки лемент і звинувачення, та пам'ятаймо, що кожен успіх, навіть найменший, Святішого Отця є також і нашим успіхом. Правдивою натомість перемогою Духа Церкви буде приїзд папи до Москви, його молитва за той знедолений народ і освячення тієї землі, яке стане початком навернення російського народу, визволеного від лжемесій та брехні.

Щодо спільного святкування Великодня

Розбіжності у святкуванні Великодня, тобто Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа, є однією з тем, які збивають з пантелику простого вірянина. Чому, незважаючи на те, що всі ми – християни, святкуємо по різному найважливіше християнське свято? Над цим задумується багато людей. У своїй більшості наші вірні, не задовольняючись поясненнями всіх контекстів, просто приймають все, як є, і святкують так, як прийнято серед найближчої родини. Якщо брати до уваги тільки просте прийняття самого Свята, можливо воно буде недалеко від суті святкування. Однак, коли заїде мова про обґрунтування того, чому робимо саме так, зустрінемося з невиразністю, яка межує з свого роду байдужістю.

Дивлячись в минуле, зі здивуванням відкриємо для себе, що Рим, тобто Апостольська Столиця, Єпископ Риму і намісник Петра вже вирішували справу встановлення однієї для всіх дати святкування Воскресіння Христового. В Церквах Малої Азії, сучасної Туреччини, існував звичай святкування Воскресіння 14 нісана, незалежно від того, в який день тижня він випадав. Був це давній юдео-християнський звичай. Натомість переважна більшість християн святкували Воскресіння у першу неділю після цієї дати. Тодішній Єпископ Риму Віктор скликав для цього собори всіх тогочасних найбільших Церков. На ньому прийняли римський звичай святкування Великодня в неділю. Всіх, хто протривався цьому спільному затвердженню, Віктор відлучив від Вселенської Церкви.

Відповідальним за обчислення пасхалії згідно з традицією був патріарх Олександрійський. Можливо тому, що єгипетська Олександрія мала найкращу на той час обсерваторію і взагалі була центром тогочасної науки.

Так тривало до впровадження папою Григорієм III у 1582 р. нового календаря, який враховував всі похибки календаря юліанського, впровадженого ще Юлієм Цезарем. Відповідно змінилося і обчислення пасхалії. Та

це, на жаль, стало додатковим аргументом у поглибленні розбрату між Східними Церквами та Римською Церквою і ми з вами є безпосередніми свідками цього стану.

На II Ватиканському Соборі, який був Собором єкуменічним (на нього запрошені були представники всіх християнських Церков «нез'єдинених»), було напрацьоване певне бачення єдності Христової Церкви. Почалося все із взаємних зустрічей і з часом дійшла справа й до календаря. Вперше про дату святкування Великодня йшлося у спільному документі католиків та православних з сирійського міста Алеппо, де окреслено, що Великдень слід святкувати у першу неділю після повного місяця після весняного рівнодення. Та цей документ залишився тільки декларацією.

Правдивою революцією в цьому питанні стало звернення коптійського патріарха Теодора II до папи Франциска з пропозицією спільного святкування Воскресіння Господнього. Копти – це корінні єгиптяни, які прийняли християнство ще від апостола Марка і дві тисячі років вистояли у вірі, незважаючи на тиск мусульман. До речі, голова коптійської Церкви є спадкоємцем Олександрійських патріархів та носить титул «папи». Дуже швидко цю пропозицію підтримали і патріарх Антіохії Ігнатій Єфрем II та патріарх Константинопольський Варфоломей. З кінця минулого року вже відомо, що папа Франциск прийняв цю пропозицію і можемо сподіватися, що найближчими роками буде встановлено спосіб спільного святкування Воскресіння Христового для всіх християн.

В контексті всіх подій, які розгортаються останніми десятиліттями, пошуки єдності для християн в таких важливих справах стають рівнозначними віднаходженню їх власної тотожності. Знаковим є те, що ці події ставлять у центрі Петрового намісника, підкреслюючи його місію в історії Церкви.

Знайомимось ближче із нашими парафіянами

*Ганнин світ глибоко релігійний,
біблійний, християнський.
Це тому, що її рукою водив Хтось.*

Петро Сорока

Дуже часто у нашій церкві можемо побачити жінку, яка вдягнута на щодень у гарний український стрій. Вже саме це змушує звернути на неї увагу. Цей стиль самовираження підкреслює всю

не пересічність нашої парафіянки, котра майже кожного дня бере участь у Службі Божій.

Ганна Ткачик – досить знана серед людей мистецтва постать, художниця, вмільний педагог і організатор, дружина і мати, а тепер і щаслива бабуся сімох онуків.

Маленька Аня народилася у сім'ї Андрія та Марії Гуралів у

селі Покропивна біля Тернополя. Батьки тяжко працювали, були талановитими, та життя не дало їм можливості відкрити свої таланти. Батько був фронтовиком, мав бойові нагороди і

поранення. Працював бригадиром тракторної бригади і навіть вночі міг визначити, який трактор і де працює. Єдиний брат пані Ганни також мав мистецький хист до різьблення.

Талант у маленької Ані проявився вже у дитячому віці: всі зошити були розмальовані квітами, особливо трояндами, хоча в той час ці квіти були досить рідкісними. Двоюрідна сестра мами Марія зауваживши здібність до малювання у дитини і наполягла, щоб батьки допомогли їй відкрити свій талант. Тато одного разу приніс фарби, відкрив стару скриню, на її відкритому віці причепив великий картон і дав відмалювати спочатку образ Матері Божої, а потім Молитву Ісуса в Гетсиманському Саду. Пензлики тато робив їй сам. Мала Аня любила придивлятися до роботи мандрівних художників, котрі тоді ще подорожували Галичиною. Другим її захопленням було шиття: вже дитиною щось завжди перешивала, часто брала навіть без дозволу мамині старі спідниці й перекроювала їх як на свій смак.

Однак вже у ті часи дитині з села було важко отримати освіту. Після 8 класу Ганні не вдалося поступити, після 10 – забракло 1 балу. Після третьої спроби директор Учлища прикладного Мистецтва ім. І. Труша сказав їй: «Повертайся до своїх буряків». Тоді тато не витримав і одягнувши всі свої бойові нагороди прийшов до нього зі словами: «Я воював за твою державу». Ганну таки прийняли на навчання. Це були часи зародження домовленостей, а також наклепів та доносів за необачне слово. Тато завжди попереджав: «відчувай комуністів!».

В училищі зустріла свого майбутнього чоловіка Богдана Ткачика – зараз відомого художника, а тоді юнака родом з Самбора, який після навчання у Київській школі Мистецтв республіканського значення прийшов вчитися до Львова. Після закінчення львівського училища, молоду здібну студентку викладачі хотіли відправити до тодішнього Ленінграду на вивчення

мистецтвознавства. Тато рішуче заявив: «Ти туди не поїдеш, там Катерина ходила по кістках козаків, ще мені москаля приведеш!» й наполіг на продовженні навчання у теперішній Академії Мистецтв у Львові. Татові не дали спокійно жити, змушували вступити до партії, він відмовився. Після того, як його позбавили посади бригадира, покинув село й виїхав до Тернополя, де важко працюючи збудував будинок на вул. Загребельна, 2.

До Тернополя працювати приїхав і п. Богдан. Він також все в житті осягнув своїм талантом, працею, став знаменитим художником, і забезпечив свою сім'ю всім необхідним. У 1989 р. разом з Левицьким та Петрук-Попиком засновують осередок Народного Руху в Тернополі й на Театральному майдані піднімають синьо-жовтий прапор, за що їх затримують на кілька днів. У 90-х роках п. Богдан став навіть депутатом обласної ради та дуже швидко покинув політичну діяльність. Будучи відомим художником, міг просто на виставці комусь подарувати свої роботи, навіть безкоштовно, якщо бачив, що комусь сподобалося його робота, але він соромиться запитати про ціну. Навіть працюючи над розписом чи реставрацією церков, не переймався тим, чи йому заплатять за його кропітку працю.

У п. Богдана та п. Анни народилося троє доньок. Дітей п. Анна, як сама стверджує, виховувала суворо і вимогливо. Згодом, коли доньки мали вже свої сім'ї, то дивувалися, що їх чоловіки зовсім не так розмовляють зі своїми батьками, як то було прийнято у них. Старша донька Леся, як каже п. Анна – «дитина від Бога», поетеса, філолог за освітою, та не сприймаючи ситуації, яка склалася на Україні, виїхали з своїм чоловіком та дітьми до Канади. Найстарша внучка Богдана та Анни – Оля є президентом молоді Університету ім. Альберта, організатором проукраїнських акцій.

З 1982 р. п. Анна працює у Тернопільському кооперативному технікумі. Навіть до своєї викладацької праці підходила творчо: у її кабінеті стояв мольберт, на якому не переставала малювати. Всі бажачі могли зайти і подивитися. Згодом вона очолює відділ «Дизайн» і буквально «рятуює» його. Тут виявляться також її організаційні здібності, стане в. о. професора Київського Інституту Реклами.

Неможливо охопити у кількох реченнях мистецький здобуток п. Анни, тендітної жінки з великою душею. Як сама вона каже, її дуже швидко замало стало малювати «трипільські черепки» – відповідно до обмежень щодо тем, яких можна було торкатися у радянські часи. Її захоплює драматизм людської екзистенції, всі її твори відтворюють людину у її душевних переживаннях, очевидно позначених трагедією ХХ століття. Досить сміливо торкається й трансценденції. Багато її робіт – це триптихи й диптихи – немов би ще раз підкреслюють, що правдивий талант не може бути чимось обмежений і кожна робота – то тільки частка того небесного відчуття досконалості, яке носить в собі кожен художник. «Великодній триптих» нас відразу змусить звернути на себе увагу.

Ось така незвичайна сім'я митців живе серед наших парафіян. Бажаємо їм здоров'я й натхнення до нових шедеврів.

Великодній триптих п. Ганни Ткачук: «Вербна неділя», «Страсна п'ятниця», «Великдень»

Запрошуємо до співпраці усіх бажаючих.
Ми є відкритими на розміщення інформації із життя нашої парафії.
Над випуском працювали: брат Арсеній, сестра Ольга.

